

Scénář k rozhlasové reportáži příběhu paní Pelikánové

„Co nás naučili rodiče, dělat a modlit se.“

1.vstup

Paní Marie Pelikánová, rozená Nováková prožila většinu života za komunistického režimu. Její rodiče to ve svém životě měli velmi obtížné, vzhledem k jejich víře bojovali s režimem v každodenním životě. Děti se toho samozřejmě nechtěně účastnily.

Pamětnice:

„Tatínek dostal umístěnku do Kojetína, kde pracoval jako šéf vedoucí kontrolních asistentů na okresu, tam pracoval do jedenapadesátého roku, kde potom z politických důvodů musel opustit své místo. Tak zůstal bez práce a my jsme byli s maminkou doma. Nikde ho nechtěli zaměstnat a maminka dostala práci jenom jako popravovat krávy. Takže jezdila do kravína každý den ráno na 4 hodiny popravovat krávy.“

2.vstup

Kvůli tehdejším politickým poměrům učitelé nesměli dát Marii vyznamenání. Také nemohla být přijata na střední školu, pouze do učebního oboru, který si ani sama nesměla vybrat.

Pamětnice:

„No tak učili jsme se dobře no ale potom až jsme byli ve čtvrté nebo v páté třídě tak jednou jsem přišla domů a naši maminka plakaly my jsme doma vykali my jsme netykali. Maminko, vy tatínku, vy. A naši maminka plakaly. A já říkám: „ Mamko a proč pláčete?“ A oni mně jenom řekli no nejmenovali ale řekli: „Byla tu jedna paní.“ A řekli, že děti Novákovy nesmí mít vyznamenání.“

3.vstup

Ani později neměla paní Marie v životě na růžích ustláno. Další životní zkušenost, na kterou nikdy nezapomene byl rok 1968, kdy nás obsadila vojska Varšavské smlouvy.

Pamětnice:

„Vzbudila nás manželova maminka jako babička. „Děti myslím bude válka, obsadili nás Rusi.“ Tak jsme se všeci lekli. No ti jeli do práce a já jsem sedla na autobus a jela jsem do Kyjova, že si koupím výbavičku na miminko. Jenomže jsem přijela v 10 hodin a obchody už byly úplně prázdný. Nebyla ani plínka ani oblečení nic. Tak potom jsem jela zpátky do Kojetína vlakem a podél železnice, to jsem jela z Kyjova do Moravského Písku, tam jsem přestoupila a z Moravského Písku do Hulína. A podél trati staly tanky a ty byly namířené, na to nezapomenu, ty byly namířené na ty vlaky. Nikdo ve vlaku nemluvil, každý se schoulil do koutka a čekal co bude.“

4.vstup

Přes všechny útrapy se rodiče, Marie i její sourozenci dokázali probít životem se ctí.

Pamětnice:

„Co nás naučili rodiče, dělat a modlit se.“